

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. Пловдив, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно
търговско дело № 20245001000035 по описа за 2024 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 200 от 16.06.2023 година, постановено по т. дело № 1236/2021 година по описа на Окръжен съд – С.З., е осъдено „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г.М. Д.“ №*, да заплати на З. И. Ж., ЕГН *****, с адрес област С.З., община Б.Д., село О., ул. „Ш.“ №**, обезщетение в размер на 64 000 лева за претърпените неимуществени вреди - болки и страдания, причинени в резултат на ПТП от 17.06.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя - 15.09.2020г., до окончателното изплащане на сумата. Отхвърлен е предявеният иск за неимуществени вреди в размера над 64 000 лева до претендираните 100 000 лева като неоснователен.

Осъдено е „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати на З. И. Ж., ЕГН *****, обезщетение за имуществени вреди в размер на 68,80 лева

- разходи за закупуване на подлакътна туника и за рентгенография на дясна раменна става /скапула/, причинени й при същото ПТП, ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя - 15.09.2020г., до датата на окончателното изплащане на сумата, като е отхвърлен предявеният иск за неимуществени вреди за разликата над 68,80 лева до претендирания размер от 86 лева като неоснователен.

Осъдено е „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати на адвокат Р. М. от АК - С., с адрес гр. С., ул. „Ц.А.“ №*, ет.*, адвокатско възнаграждение в общ размер на 2 999, 04 лв. за осъществената безплатна адвокатска помощ на З. И. Ж., съразмерно с уважената част от исовете.

Осъдена е З. И. Ж., ЕГН *****, да заплати на „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, направените по делото разноси в размер на 575, 78 лв. съразмерно с отхвърлената част от исовете.

Осъдено е „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, държавна такса в размер на 2 562, 75 лв. и сумата от 1 856, 39 лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени от бюджета на съдебната власт, съразмерно с уважената част от исовете.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, в частите, с които на ищцата З. И. Ж. е присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размера над 25 000 лева до 64 000 лева и обезщетение за имуществени вреди в размера над 40 лева до 68,80 лева. Посочено е, че до размерите, в които не е обжалвано решението, включително и законната лихва, начислена до датата на плащането, е извършено плащане от застрахователя на ищцата З. Ж. на 04.08.2023 година. Оплакванията във въззивната жалба са, че решението в обжалваните части е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Според жалбоподателя съдът е нарушил чл. 52 от ЗЗД, като не е направил правилна, пълна и всеобхватна преценка на критериите за справедливост, изведени от съдебната практика. Надценени били болките и страданията на ищцата по интензитет, като наред с това били подценени обстоятелствата, свързани с бързото протичане на оздравителния и възстановителен процес при нея. Не било установено ищцата да е провела

адекватно лечение, рехабилитация и контролни прегледи при лекари – специалисти. Жалбоподателят сочи също, че макар съдът правилно да е приел наличие на съпричиняване от пострадалата, е определил неправилно размера на това съпричиняване на 20 %, вместо на действителното такова от 50%, свързано с това, че ако е била с поставен предпазен колан, повече от половината телесни увреждания не биха настъпили. По тези съображения се иска отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на ново по същество, с което да се отхвърлят исковете в тези части, а при условията на евентуалност – да се намали размера на обезщетението за имуществени и неимуществени вреди и да се присъдят на жалбоподателя разноски за двете съдебни инстанции, включително адвокатско възнаграждение.

Срещу въззивната жалба на „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, не е подаден писмен отговор от З. И. Ж. в срока и по реда на чл. 263, ал. 1 от ГПК.

Подадена е насрещна въззивна жалба от З. И. Ж. срещу първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен предявеният от нея иск за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 64 000 лева до 100 000 лева, както и в частта, с която е осъдена да заплати разноски на ответника „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, в размер на 575,78 лева съразмерно с отхвърлената част от исковете. В насрещната въззивна жалба се твърди, че решението в обжалваната част е необосновано, неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие на материалния закон и съдебната практика. Изложени са подробни съображения за незаконосъобразност на решението поради нарушение на чл. 52 от ЗЗД и чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Твърди се, че първоинстанционният съд е определил изключително занижен размер на обезщетението за неимуществени вреди, без да съобрази в достатъчна степен установените по делото болки, страдания и съпътстващите ги изключително негативни емоционални преживявания и състояния, които е претърпяла и продължава да търпи ищцата. Твърди се, че при ПТП ищцата е получила изключително тежки увреждания, някои от които са били жИ.тозаstrашаващи, както и че тя се е затворила в себе си, случилото е довело до съществени изменения в психическото и емоционалното ѝ състояние. Определеният размер не бил съобразен с възрастта на ищцата към момента на настъпване на ПТП, както и със социално-икономическите условия в страната. В насрещната въззивна жалба се твърди също, че решението е немотивирано, поради което става дума за

допуснато от първоинстанционния съд съществено процесуално нарушение и е необосновано. Мотивите на първоинстанционния съд, отнасящи се до размера на обезщетението за неимуществени вреди, били лаконични, неизчерпателни и неконкретни.

Втората група доводи в насрещната въззивна жалба са свързани с неправилност на решението в частта, с която е прието съпричиняване от страна на пострадалата в размер на 20%. Възражението за съпричиняване не било доказано от ответника при условията на пълно и главно доказване. Не било установено както обстоятелството, че ищцата е била без предпазен колан в момента на настъпване на ПТП, така и причинната връзка между евентуалното непоставяне на предпазния колан и телесните увреждания с оглед на конкретния механизъм на настъпване на ПТП.

По тези съображения се иска отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните с насрещната въззивна жалба части и постановяване на ново решение по същество, с което на З. Ж. се присъди допълнително обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 64 000 лева до 100 000 лева, ведно със законната лихва от 15.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата. Претендирано е адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Срещу насрещната въззивна жалба не е подаден писмен отговор от „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД.

Пред въззивната инстанция не са направени нови доказателствени искания.

Съдът, съобразявайки доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема следното:

Въззивната жалба и насрещната въззивна жалба са процесуално допустими, подадени са от лица, имащи правен интерес да обжалват, а именно от ответника срещу осъдителната част на първоинстанционното решение и от ищцата срещу отхвърлителната му част, като при подаването им е спазен срокът по чл. 259 от ГПК, респ. по чл. 263, ал. 2 от ГПК.

Въззивната инстанция, с оглед правомощията си по чл. 269 от ГПК намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните части.

С представените по делото доказателства се установява, че ищцата З. И. Ж. е сезирала ответното дружество с претенция вх. № 3200 от 15.09.2020 година за заплащане на обезщетения за причинените ѝ неимуществени и имуществени вреди, настъпили при ПТП, станало на 17.06.2020 година, причинено от А.Г.Д. при управлението на лек автомобил марка Ф.П. с рег. №*****, за който към момента на произшествието е имало сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при дружеството-ответник. Безспорно е между страните, че до завеждането на производството по настоящото дело на 12.07.2021 година пред ОС – С.З. застрахователното дружество не е определило и изплатило обезщетения на ищцата. При тези данни следва да бъде направен извод, че искът пред съда е допустим съгласно разпоредбата на чл. 498, ал. 3 от КЗ. Сумите, включващи обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 лева, законната лихва върху тази сума за периода от 15.09.2020 година до 04.08.2023 година в размер на 7574,09 лева, обезщетение за имуществени вреди от 40 лева и законната лихва върху него за същия период в размер на 12,12 лева, са заплатени от ответното дружество на ищцата едва след постановяване на първоинстанционното решение и доказателства за тези плащания, извършени на 04.08.2023 година, са представени с въззивната жалба. Заплатените суми са извън предмета на спора, очертан с въззивните жалби и нямат отношение към проверката на допустимостта на първоинстанционното решение, която въззивният съд следва да извърши само в обжалваните части.

По отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивната инстанция дължи произнасяне по посоченото във въззивните жалби, освен когато става дума за приложение на императивна правна норма или когато съдът следи служебно за интересите на някоя от страните по делото или ненавършили пълнолетие деца. / т. 1 от ТР № 1/2013 година на ОСГТК на ВКС/. С оглед на тези свои правомощия съдът ще се произнесе по въведените с въззивната и насрещната въззивна жалба оплаквания, посочени по-горе.

Неимуществените вреди, описани в обстоятелствената част на исковата молба/ подадена на дата 12.07.2021 година, т.е. една година след ПТП/, които ищцата З. И. Ж. твърди, че е претърпяла и продължава на търпи в резултат на ПТП от 17.06.2020 година, са следните: фрактури на

ребра от 2 до 8 вдясно по скапуларна линия, фрактури на ребра от 2 до 5 вдясно по предна аксиларна линия, фрактура на дясна скапула /лопатка/, кървяща разкъсно-контузна рана на главата с размер 10 сантиметра, фрактура на напречния израстък на Л3, представена като неравност, без убедителни данни за прекъсване на кортикалиса, травматичен хемопневмоторакс без открита рана в гръдната кухина. Посочено е, че ищцата е била на болнично лечение от датата на ПТП до 23.06.2020 година, когато е изписана. То е включвало медикаментозно лечение и оперативно лечение, при което под локална анестезия е извършена торакоскопия, аспирирани са около 250 милилитра кръв, след което е поставен дрен в лявата плеврална кухина. На 07.07.2020 година поради оплаквания на ищцата от дифузно главоболие, замайване и обща нестабилност, силно нарушение в походката, болки в гръдния кош, в гърдите и ограничени движения на дясната ръка, както и трудно заспиване, тя била консултирана от невролог, който поставил диагноза: състояние след травматичен хемопневмоторакс, посттравматична церебрастения с вестибулопатия, посттравматично разстройство, като ѝ било предписано медикаментозно лечение. При медицински преглед на 02.09.2020 година поради силни болки в главата, на ищцата била поставена диагноза есенциална /първична/ хипертония с предписана терапия.

Посочено е, че ПТП е причинило на ищцата внезапно и неочаквано увреждане на здравето с множество болки и страдания, справяла се с големи усилия в ежедневието си, силно ограничила социалните си контакти, изпитвала дискомфорт и страдания заради фрактурите, дишането ѝ било затруднено и болезнено поради уврежданията в областта на ребрата, корема и причинения хемопневмоторакс, тя все още не можела да се изправя сама, да се движи нормално и да се обслужва, изпитвала изтръпване и силни, прорязващи болки в ребрената област и гръдния кош, задъхвала се при минимална физическа активност, била прикована на легло и изцяло зависима от грижите на близките си, изцяло бил променен начинът ѝ на жи.т. Освен това ищцата е посочила, че страда от замайване, силно главоболие и нестабилност, ограничени били движенията на дясната ѝ ръка, притеснявала се от необходимостта да разчита на чужди грижи, била затворена и тревожна, чувствала се изолирана, изпитвала стеснение и срам от видимите белези. Случилото се оказало влияние на емоционалното ѝ състояние и на психиката ѝ, станала раздразнителна, с честа смяна на настроенията, изпитвала

безпокойство и притеснение, особено когато оставала сама, притеснявала се, че няма да се възстанови напълно и ще има непрекъснато болки, трудности при физическа активност, главоболие, замайване, както и че няма да може да работи и да се грижи за семейството си, страхувала се от МПС, все още сънувала кошмари, свързани с преживяното, станалата чувствителна и потрещлива от преди.

По делото са приети писмени доказателства, свързани с причинените травми на ищцата и проведено лечение. Сред доказателствата е епикриза от УМБАЛ „С.Г.“ ЕАД град П., Втора хирургия, където е била настанена веднага след ПТП на 17.06. 2020 година и е изписана на 23.06.2020 година и където е проведено оперативно и медикаментозно лечение. Освен това са приети два амбулаторни листа за извършени медицински прегледи и предписано медикаментозно лечение на 07.07.2020 година и на 02.09.2020 година.

От писмените доказателства и от приетите по делото експертизи - комплексна медицинска и автотехническа експертиза в медицинската ѝ част, психологична експертиза и комплексна съдебно медицинска експертиза, изготвена от две вещи лица – специалист –неврохирург и специалист – психиатър, се установява, че в пряка причинна връзка с процесното ПТП са следните травматични увреждания, получени от ищцата: гръдна травма, изразяваща се в контузия на гръдния кош, счупване на ребра вдясно от 2 до 8 по лопаткова линия, а на ребра от 2 до 5 и по предна мишнична линия, счупване на дясната лопатка, навлизане на свободен въздух и кръвоизлив / хемопневмоторакс/ в гръдната кухина, въздух в подкожието / подкожен емфизем/ на гръдната кухина и черепномозъчна травма, изразяваща се в разкъсноконтузна рана на главата. В заключението е отразено, че липсват данни за груби контузинни промени по органите в корема и малкия таз, лумбалните прешлени и гръбначния канал са незасегнати. По отношение на фрактурата на напречния израстък на 3-ти лумбален прешлен е посочено, че тя не е установена, а се вижда само неравност, без убедителни данни за прекъсване на кортика.

В първоначалната психологична експертиза е посочено, че случилото се на 17.06.2020 година е довело при ищцата, с оглед на нейната стесоустойчивост и психически капацитет да се справи със стресовото събитие,

до емоционален шок, или тъй наречената остра стресова реакция, с преживяване на зашеметеност и безпомощност, която е нарушила психичното ѝ равновесие и обичайния начин на жи.т. Продължителността на това състояние е кратка – от няколко часа до няколко дни. При ищцата след ПТП и настъпилите последици от него се е стигнало до разстройство в адаптацията, с изразени невротични симптоми на безпокойство, повишена тревожност, страх и раздразнителност, ограничаване на социалните контакти, нарушаване на съня и ежедневния ѝ ритъм на жи.т, без обаче тяхната тежест да е такава, че да могат да бъдат определени като психично разстройство. Според вещото лице, изготвило психологичната експертиза, при ищцата става дума за нарушаване на психичния баланс, качеството на жи.т и пълноценното личностово и социално функциониране за определен период от време, без да се е стигнало до трайна промяна на личността. Към момента на изготвяне на заключението / две години след ПТП/ вещото лице е установило подобряване на общото психическо състояние и здраве на ищцата, намаляване до голяма степен на силата и интензивността на негативните психични изживявания, като е посочено, че става дума за бавно и постепенно възстановяване. В съдебно заседание е уточнено, че разстройството в адаптацията отшумяла за около шест месеца и при ищцата е преодоляно, като има остатъчни последици, които не затрудняват нормалното ѝ функциониране и адаптация, а става дума за някакви следи в съзнанието ѝ, за остатъчни спомени за преживяното.

По отношение на констатираната при прегледа на 02.09.2020 година хипертония и предписаното лечение, вещото лице – лекар от първата комплексна експертиза при изслушването си в съдебно заседание е посочило, че тя не е в причинно-следствена връзка със случилото се при ПТП. В заключението хипертония не е сред изброените увреждания и страдания, които са в причинна връзка с ПТП.

Във връзка с диагнозата посттравматична церебрастения с вестибулопатия, посттравматично разстройство, поставена при амбулаторен преглед от невролог, проведен на 07.07.2020 година, са поставени въпроси към комплексната медицинска експертиза, изготвена от неврохирург и психиатър. От отговорите на въпросите в тази експертиза е видно, че церебрастенията е „умора“ на мозъка, причинена от органични мозъчни увреждания, най-често травма или хранителни разстройства и увреда на

нервни клетки – атеросклеротична церебрия. Посочено е въз основа на доказателствата по делото и извършените изследвания на ищцата при изготвяне на експертизата, че при ПТП тя не е получила нито една от черепно-мозъчните увреди, водещи до морфологични промени на мозъка – мозъчно сътресение / с коматозно състояние – тежка форма/, мозъчна контузия, мозъчни кръвоизливи или мозъчен травматичен оток.

Следтравматичната церебрастения според вещите лица би могла да се приеме като усложнение при наличие на данни за невротравма, която да е установена, изследвана и доказана, каквито в случая липсват. При липса на такива доказателства не можели да се приемат посттравматични усложнения от страна на централната нервна система. Вещите лица са посочили, че част от оплакванията на ищцата, заради които е прието при прегледа ѝ на 07.07.2020 година органично мозъчно увреждане, се припокриват с тези на посттравматичното стресово разстройство.

Вещите лица не са установили при ищцата клинично изразени нарушения на когнитивните ѝ функции – памет, внимание, мислене.

Въз основа на обсъденото заключение и липсата на други доказателства следва да се приеме, че по делото не е установено по категоричен начин при ищцата да се е стигнало до посттравматична церебрастения като резултат от травмите, получени при ПТП.

От данните в приетите експертизи се установява, че периодите на възстановяване от травмите, получени от ищцата и в причинна връзка с процесното ПТП са следните: възстановителният период при счупване на седемте ребра е около 2,5 месеца, за хемопневмоторакса възстановяването е около 2 месеца след проведената оперативна интервенция за отстраняване на въздуха и кръвта от белите дробове, която е била необходима за преодоляване на това жИ.тозаstrашаващо в началния момент състояние. Възстановителният период за счупването на дясната лопатка е около 3 месеца, възстановяването от разкъсно-контузната рана на главата трае около 3 седмици, като от това увреждане е останал голям и видимо грубоват белег на челото на ищцата, причиняващ лицева асиметрия, особено при мимики, което завинаги променя нормалния ѝ лицеизраз.

От заключението е видно, че след периодите на възстановяване от травмите ищцата изпитва и ще изпитва болки за продължителен период от

време при физическо натоварване, разтягания, климатични въздействия и че са необходими физио и балнео процедури заради фрактурите на ребрата, около които се е образувал калус, обхващащ околни структури, нервни окончания и съдове. Срастванията на плеврата след кръвоизлива предизвиква болкова реакция при акта на дишане, като са наложителни дихателна гимнастика и физиотерапевтични и медикаментозни повлиявания. След зарастването на счупената лопатка също е необходимо физио и балнеолечение, като в експертизата е посочено, че ищцата изпитва болка при движението на ръката и гръдната клетка, в което участва лопатката, тъй като зарастването ѝ е довело до периост със сраствания и обхващане на зонални нервни окончания.

Проявите на острата стресова реакция в началния период след ПТП и посттравматичното стресово разстройство, включващи проблеми със съня и апетита, редуция на теглото, повишена тревожност, страхови изживявания, чувство на напрежение и безпокойство, епизодично оживяване на спомена за случилото се, избягващо поведение, повишена емоционална лабилност и раздразнителност, понижен фон на настроението, са били най-силно изразени в първите 2-3 денонощия след случилото се / острата стресова реакция/ и интензивни през следващите 2-3 месеца, като ищцата е приемала медикаменти за овладяването им, след което е започнало обратното им развитие. Към настоящия момент описаната симптоматика е редуцирана и не нарушава значимо годността на ищцата да се справя с базисните социални роли.

Освен с обсъдените по-горе експертизи, травмите, получени от ищцата при процесното ПТП и свързаните с тях болки и страдания са установени и с разпитаните свидетели в съдебно заседание на 27.04.2022 година. Свидетелите с К.К. – съпруг на ищцата, В.К. – нейна снаха и А.Д. – съпруг на дъщеря ѝ. При преценка на показанията на тези свидетели, наред с останалите събрани по делото доказателства, съдът отчита близките им отношения с ищцата и възможната им заинтересованост от изхода на спора, особено тази на свидетеля К..

При разпита си свидетелят К.К. заявява, че след ПТП цялата глава на ищцата е била разцепена в горната част до окото, след катастрофата тя изпаднала в безсъзнание, не можела да говори. Откарали я в болница, където

установили, че има счупени седем ребра, боляла я главата, белия дроб, не можела да диша, направили ѝ операция отдясно на белия дроб. Този свидетел първоначално е заявил, че съпругата му е била в болница три месеца, след което се е поправил и е казал, че е останала в болница един месец, а три месеца – в болницата и след изписването ѝ, за нея се грижели дъщеря ѝ и снаха ѝ, които я хранели, сменяли памперси, вършели всичко. Когато ищцата се прибрала след болничния престой, тя не можела да ходи, оплаквала се от болки в главата и ребрата, не можела да диша. Боляла я и лопатката на дясната ръка. Дясната ѝ ръка, която била активната – с нея работела и се хранила, била с превръзка около три месеца. Според този свидетел ищцата започнала да става едва на четвъртия месец с чужда помощ, на четвъртия – петия месец започнала леко да се движи сама. Свидетелят твърди, че и до момента снахата на ищцата готвела, тъй като самата ищца не можела да го прави, притеснявала се, не можела да си вдига ръката. След ПТП ищцата станала друг човек – много раздразнителна, дразнела се от шума, близките ѝ не можели да се разберат с нея. Освен това ѝ останал голям белег на лицето, който много я притеснявал. Тя си пунала коса, за да го закрива. Преди ПТП ищцата работела в кланица, била най-добрата работничка, а след случилото се - не работела.

Свидетелката В.К. също установява промяна в характера и поведението на ищцата. Твърди, че тя е станала различна, не била весела както преди това, започнала да забравя, не можела да говори нормално с близките си, понякога не можела да вижда с окото заради белега. Ищцата се притеснявала от белега, променила прическата си. Докато била в болница, за нея се грижила дъщеря ѝ, а след изписването – свидетелката. Три месеца след катастрофата ищцата била на памперси, свидетелката поела всички домакински задължения. Ищцата изпитвала болки в ребрата и главата и дишала трудно, не можела да търпи слънце, шум и дори телевизора. Към момента на разпита / 27.04.2022 година, почти две години след ПТП/ ищцата вече се раздвижвала, излизала по малко, справяла се с домакинството, но свидетелката ѝ помагала. Ищцата все още не можела да вдига дясната си ръка нормално до горе.

Свидетелят А.Д. също твърди, че ищцата е била в болница около месец, като състоянието ѝ било критично. Преди ПТП тя била жизнена жена, след това се променила – охкала и пъшкала непрекъснато, не можела да става

сама три месеца след катастрофата, грижите за нея полагали снаха ѝ и съпругът ѝ. Според свидетеля ищцата била психически разстроена, говорела несвързано, все още не можела да се справя сама и снаха ѝ помагала в домакинството, не можела да се грижи и за внуците си, както правела преди катастрофата.

Съпоставяйки свидетелските показания с останалите събрани доказателства, по-конкретно с подробно обсъдените по-горе експертизи, основани на медицинската документация и извършените от вещите лица – специалисти в съответните области прегледи на ищцата, съдът намира, че относно обстоятелствата, за които има прот.речия, не следва да дава вяра на свидетелите с оглед тяхната заинтересованост. Става дума за изпадането на ищцата в безсъзнание, за продължителността на болничния престой, за невъзможността ѝ да става и да се обслужва сама през продължителен период от време от около три месеца, за забравянето, за несвързаното говорене, за невъзможността да вижда с окото, намиращо се под белега, както и за невъзможността да вдига напълно дясната си ръка. Всичко това са обстоятелства, които вещите лица не са установили като последици от травмите, причинени на ищцата при ПТП. Напротив, според вещите лица не е имало причина ищцата да не може да става, да се придвижва и да се обслужва след болничния престой, който е само шест дни, макар и с известни затруднения заради обездвижената дясна ръка, а дори движението е било препоръчително за състоянието ѝ. По отношение на сегашното ѝ състояние вещите лица са категорични, че тя може да се справя с ежедневните дейности, не е установено да има ограничения в обема на движение на ръката и в зрението, макар все още да изпитва болки и боджежи на местата на счупване и зарастване на плеврата. Отречени са от комплексната медицинска експертиза и нарушения на памет, внимание и мислене.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобразява обсъдените по-горе физически увреждания и психически травми, които са в пряка причинна връзка с ПТП, продължителността на болките и страданията, вида на проведеното лечение, отражението им върху начина на ЖИ.Т на ищцата, върху душевното ѝ състояние и върху отношението ѝ към околния свят и хората.

Съдът от една страна съобразява установените обстоятелства, че става

дума за причинени няколко травми - физически и психически на жена, която към момента на ПТП е била на 44 годишна възраст, придружени от болки, необходимост от обездвижване на ръката и медикаментозно лечение, като едната от травмите – на белия дроб, е била жИ.тозастрашаваща и се е наложила оперативна интервенция. Случилото се е дало отражение на трудовата реализация на ищцата, която е напуснала работа и на отношенията и към близките и околния свят по описания по-горе начин. И към момента ищцата изпитва болки и боджежи на мястото на травмите, включително на срасналата плевра, каквито могат да се очакват и за в бъдеще при промяна на времето и при натоварване. Тя има голям белег на лицето си, причиняващ лицева асиметрия, който е източник на неудобство и срам за нея. Според вещите лица са необходими физиотерапия, рехабилитационни мероприятия и дихателни практики за справяне с болките и бодежите в областта на травмите, като тя ще ги чувства продължително време, възможно и до края на жИ.та си.

От друга страна съдът съобразява установеното по делото, че периодът за възстановяването от травмите е сравнително кратък, около три месеца, като през този период не е имало пречки ищцата да се движи и да извършва ежедневните си дейности, макар и със затруднения заради обездвижването на активната ѝ дясна ръка, заради която се е нуждала от помощ, без това да я прави социално-битово непригодна. Пълното обездвижване и необходимостта от пълно обслужване от други лица, включително за хигиенните ѝ нужди и за хранене, не са в причинна връзка с причинените ѝ травми, според категоричното заключение на вещите лица. Освен това не са настъпили усложнения при възстановяването от травмите. Преодоляването на проявите на разстройството в адаптацията, които са били интензивни непосредствено след ПТП и в първите месеци след това, е започнало след третия месец и процесът на затихването им е почти приключен към момента на изготвяне на експертизите. Не са установени твърдения за невъзможност на дясната ръка да извършва движения в пълен обем, както и за нарушения на паметта, вниманието и мисленето при ищцата. Няма и данни за нарушение на зрението. Болките и бодежите, които ищцата чувства на местата на счупванията и на срасналата плевра, са поносими /т. 6 от първата комплексна експертиза/. Освен това по делото не е установена травмена церебрастения при ищцата. Напротив, от заключението на

комплексната медицинска експертиза е видно, че няма данни за такава и че симптомите, заради които е поставена тази диагноза при прегледа на ищцата на 07.07.2020 година, без да има медицинска документация или други данни за увреждане на мозъка, с което тя да е свързана, се припокриват със симптомите на посттравматичното стресово разстройство.

По изложените до тук мотиви, свързани с критериите за определяне на размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, очертани в т. II от ППВС № 4/1968 г., съдът приема, че справедливият му размер е 70 000 лева. Този размер е съобразен и със съдебната практика по въпроса за дължимите обезщетения за неимуществени вреди при сходни увреждания, настъпили в период около процесното ПТП / 17.06.2020 година/.

Освен с обсъдените по-горе обстоятелства, свързани с характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищцата болки и страдания, размерът на обезщетението от 70 000 лева е съобразен и с конкретните икономически условия в страната и общественото разбиране за справедливост, ориентир за което са нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. До 01.01.2010 година нормативно определените минимални размери на лимитите са нараствали непрекъснато и почти ежегодно, като от 25 000 лева за всяко събитие са достигнали до 700 000 лева за всяко събитие при едно пострадало лице и до 1 000 000 лева – при две или повече лица. След тази дата са определени значително по –високи размери. § 27 от ПЗР на Кодекса за застраховането / отм./ предвижда лимит за едно събитие на имуществени и неимуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт от 1 000 000 лева при едно пострадало лице и от 5 000 000 лева при две или повече пострадали лица. Съгласно чл. 266 от КЗ / отм., в сила от 11.06.2012 година/, задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите се сключва за следните минимални застрахователни суми: за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт - 2 000 000 лв. за всяко събитие при едно пострадало лице и 10 000 000 лв. за всяко събитие при две или повече пострадали лица. Сега действащият Кодекс за застраховането, влязъл в сила на 01.01.2016 година, приложим към настоящия случай, в чл. 492 предвижда лимит за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт – 10 000 000 лв. / а след изменението с ДВ бр. 101/2018 година – 10 420 000 лева/ за всяко

събитие, независимо от броя на пострадалите лица. Лимитите, макар и само индия, а не абсолютен критерий за икономическите условия в страната и обществено разбиране за справедливост, имат значение и следва да бъдат взети предвид при определяне на размерите на обезщетението за неимуществени вреди, което становище се застъпва и в съдебната практика.

За конкретните икономически условия в страната към датата на ПТП – 17.06.2020 година, може да се съди по липсата на висока инфлация. За двугодишния период от месец юни 2018 година до месец юни 2020 година инфлацията в страната ни е 4,4%, видно от данните на НСИ. За сравнение следва да се посочи, че за следващия двугодишен период, след процесното ПТП, а именно от юни 2020 година до юни 2022 година инфлацията вече е значително по-висока – 20 %. Това е допълнителен аргумент в подкрепа на извода на съда, че дължимото обезщетение за неимуществени вреди от 70 000 лева е справедливо, съобразено с всички обективни критерии и установените по делото конкретни обстоятелства, имащи значение за определянето му.

Спорен между страните е и въпросът за наличието и размера на съпричиняване от страна на пострадалата.

Със събраните по делото доказателства е установено, че ПТП, при което е пострадала ищцата З. И. Ж., е причинено от А.Г.Д. в качеството му на водач на лек автомобил „Ф.П.“ с рег. №*****, който е самокатастрофирал. Ищцата е била пътник в автомобила на задната седалка по средата.

Образуваното досъдебно производство *****/20 по описа на РУ на МВР – Ч. срещу водача на лекия автомобил А.Г.Д. за престъпление по чл. 343а, ал. 1, б. „а“, хип. 2 във връзка с чл. 343, ал. 1, б. „б“ и чл. 342, ал. 1 от НК не е приключило с присъда, която да е задължителна за гражданския съд съгласно чл. 300 от ГПК. То е прекратено по искане на пострадалата и на основание чл. 199, чл. 243, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 9 от НПК, с постановление от 09.12.2020 година на Районна прокуратура град Ч..

Със събраните в хода на настоящото производство доказателства, по-конкретно с протокола за оглед на местопроизшествието и фотоалбума към него, както и с приетата в първоинстанционното производство комплексна експертиза в частта, изготвена от вещото лице –автоексперт се установява, че е налице протипично поведение от страна на А.Д., довело до настъпване на

ПТП. То се изразява в движение с превишена и несъобразена с пътните условия скорост от 99,75 километра в час при дъждовно време и мокра настилка по третокласен път, извън населено място – нарушения на чл. 21, ал. 1 и чл. 20, ал. 2 от Закона за движение по пътищата. Движението според вещото лице е било с „критична скорост“, довела до невъзможност за овладяване на автомобила при навлизането му в участък от пътя с десен завой и преминаването му през радиуса на дъгата. Автомобилът е загубил напречната си устойчивост, започнал е да се плъзга странично, наляво спрямо посоката си на движение. Водачът е задействал спирачната система, но към този момент автомобилът е бил неуправляем и той е загубил контрол над управлението му, движението напред и наляво е продължило. В резултат на това се е стигнало до първоначален удар на лекия автомобил с предната лява част в метален стълб на указателна табела. След това автомобилът се е завъртял около вертикалната си ос обратно на часовниковата стрелка, продължил е движението си, навлязъл е в скат и се е преобърнал на дясната си страна, при което са настъпили деформации по цялата дължина на страничната му дясна част, като е преустановил движението си в отводнителен канал.

С тези доказателства е установено по категоричен начин противно на правното поведение на водача на лекия автомобил.

Въведеното в процеса възражение на ответника за съпричиняване от страна на пострадалата З. И. Ж. е свързано с това, че тя е пътувала в автомобила без поставен предпазен колан.

Безспорно е установено между страните, че З. Ж. е пътувала на задната седалка по средата, като от двете ѝ страни е имало други двама пътници – от лявата ѝ страна е била нейната майка, а от дясната страна – нейният съпруг – свидетелят К.К.. При разпита си в съдебно заседание на 27.04.2022 година свидетелят К.К. е заявил, че и тримата пътници отзад в автомобила са били с поставени предпазни колани, като неговият и този на майката на ищцата са били през средата на гърдите, а коланът на З. Ж. е бил през корема.

Показанията на свидетеля в тази им част противно на категоричния извод на вещите лица от комплексната медицинска и автотехническа експертиза, че към момента на ПТП ищцата не е била с поставен предпазен колан. Този извод е основан на механизма на настъпване на ПТП и вида на

получените от нея травми, при съобразяване на действието на двуточковия колан, поясен тип, с какъвто е снабден процесния автомобил за мястото, на което тя е пътувала. В заключението е посочено, че този тип колан предпазва срещу удар главно долната част на човешкото тяло, а горната част и най-вече главата могат да се придвижват свободно напред. Установено е, че ако тялото на ищцата е било фиксирано с колан, макар и само в областта на таза, тя не би получила описаните по-горе травматични увреждания. При поставен предпазен колан не би имало свободно движение на тялото при преобръщането на автомобила надясно по терен с денивелация от около два метра. Според вещите лица травмите са получени при непоставен предпазен колан и се дължат на свободното движение на тялото на пострадалата, при което то е било подложено на значително натоварване, сравнимо с това при падане от височина от два метра. С поставен колан главата на пострадалата не би контактувала с тавана или с елементи на двете задни врати, тъй като те не са деформирани навътре. Във връзка с първия удар на автомобила в стълба на пътния знак, вещите лица сочат, че тялото е получило импулс за движение напред и наляво. Макар с умерена сила, главата е получила удар в лявата теменно-слепоочна област, която е влязла в съприкосновение с лявата задна врата, вероятно в горната рамка и така е причинена голямата рана на скалпа. При падането на автомобила на дясната му страна от височина от около два метра тялото на ищцата се е ударило със значителна сила в интериора в задния десет отсек, при което са получени травмите в дясната част на гръдния кош, най-вероятно при удара с вътрешния ръб на обегалката на предната дясна седалка или задната дясна врата. Установено е, че няма деформирани детайли и/или елементи, навлизащи навътре в салона на автомобила, които да са наранили ищцата.

Въз основа на това заключение, изготвено компетентно от съответните специалисти, въз основа на неоспорените писмени данни от досъдебното производство - протокола за оглед и фотоалбума и неоспорената медицинската документация и личния преглед на ищцата, съдът приема, че ищцата не е била с поставен предпазен колан към момента на настъпване на ПТП. По този въпрос съдът не дава вяра на показанията на свидетеля К.К., според които тя е имала поставен предпазен колан, отчитайки тяхната заинтересованост от изхода на спора и категоричността на извода на вещите лица. И по-горе съдът посочи разминавания между показанията на този

свидетел и медицинската документация и прегледа на ищцата за тежестта на причинените ѝ увреждания и процеса на възстановяването ѝ. Налице е и друго протИ.речие, касаещо въпроса за наличие на деформации на автомобила, навлизащи навътре в купето. Според вещите лица данни за такива няма, а свидетелят К. е заявил, че таванът на колата е бил вдлъбнат навътре и цялата глава на З. е била разцепена. Това обстоятелство е в протИ.речие и с установения по делото механизъм на настъпване на ПТП и ударите, осъществени между автомобила първоначално в стълба на пътния знак, а след това в дясната част при преобръщането му надясно. Всичко това дава основание на съда да не възприема показанията на свидетеля К. в посочените части на основание чл. 172 от ГПК, отчитайки тяхната заинтересованост.

Непоставянето на предпазен колан от страна на ищцата е в нарушение на задължението ѝ по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП. Установено е по категоричен начин, че травмите на ищцата, подробно описани по-горе, се дължат на непоставянето на колана. В заключението, както и при изслушването им в съдебно заседание на 28.09.2022 година, вещите лица Т.П. и Е.Б. са категорични, че ако тялото на ищцата беше фиксирано с двуточковия колан, тя не би ударила главата си при първоначалния сблъсък на автомобила в стълба на пътния знак, при който е получена раната на главата, както и не би получила останалите увреждания по тялото си. Всички увреждания според тях са получени при свободното движение на тялото, нефиксирано с предпазен колан. В съдебно заседание е изяснено, че от мястото, на което е била ищцата – отзад по средата, при поставен предпазен колан, макар горната част на тялото и главата ѝ да опишат някаква амплитуда при удара, главата и гръдният ѝ кош не биха достигнали до твърд, тъп ръбест предмет. Нещо повече, те са обяснили, че дори ако предните седалки са били поставени в позиция назад максимално, което по начало би осуетило възможността за шофиране, това евентуално би могло да причини контузия на гръдния ѝ кош при поставен предпазен колан, но главата не би могла да се удари, както и дясната лопатка, счупването на която е в резултат на директен удар, до какъвто се е стигнало при свободно движение на тялото.

Съобразявайки всичко гореизложено, свързано с протИ.правното поведение на водача, довело до удара и преобръщането на автомобила от една страна, а от друга – непоставянето на предпазен колан от ищцата и

обстоятелството, че ако имаше такъв, тя не би получила уврежданията, за които претендира обезщетение, съдът намира, че нейният принос за настъпване на вредите, макар и не равен на този на водача на автомобила, е значителен, поради което го определя на 30%.

Поради това размерът на обезщетението за неимуществени вреди от 70 000 лева следва да бъде намален на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД с 30%, при което искът се явява основателен до размера на 49 000 лева. Първоинстанционното решение в частта, с която е присъдено обезщетение над този размер до 64 000 лева следва да бъде отменено и следва да се постанови ново решение по същество за отхвърлянето му за сумата над 49 000 лева до 64 000 лева, ведно със законната лихва от 15.09.2020 година – датата на сезиране на застрахователя. Решението по иска за обезщетение за неимуществени вреди в останалите обжалвани части – за сумата над 25 000 лева до 49 000 лева и над 64 000 лева до 100 000 лева, ведно със законната лихва от 15.09.2020 година до окончателното им изплащане следва да бъде потвърдено.

При прието съпричиняване от 30 % общият размер на обезщетението за имуществени вреди от 86 лева, които са установени по делото, следва да бъде намален на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Дължимото обезщетение за имуществени вреди, определено по този начин, е 60,20 лева. Първоинстанционното решение, с което е присъдено обезщетение над този размер до 68,80 лева следва да бъде отменено и следва да се постанови ново по същество, с което искът в тази му част да се отхвърли. Решението в обжалваната част досежно обезщетението за имуществени вреди в размера над 40 лева до 60,20 лева следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе и по въпроса за разноските, които страните си дължат за първоинстанционното и за въззивното производство.

В мотивите на първоинстанционното решение е прието, че общо дължимото адвокатско възнаграждение на адвокат М. на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, с оглед цената на предявения иск за неимуществени вреди, е 3530 лева без ДДС, или 4236 лева с ДДС, като с оглед изхода на спора е присъдено възнаграждение от 2711,04 лева. По иска за имуществени вреди е определено възнаграждение в размер на 360 лева с ДДС и е с оглед изхода на

спора е присъдено такова от 288 лева, или общо по двата иска 2999, 04 лева. Въззивният съд следва да се съобрази с определените от първоинстанционния съд размери на възнагражденията, доколкото не е направено искане за изменение на решението в тази му част по реда на чл. 248 от ГПК в преклузивните срокове. Определените размери следва да бъдат променени от въззивния съд само с оглед изхода на спора. Дължимото възнаграждение по иска за неимуществени вреди с оглед изхода на спора е 2075,64 лева, а по иска за имуществени вреди – 252 лева, или общо 2327,64 лева. Над този размер до присъденото адвокатско възнаграждение от 2999,04 лева за адвокат М. първоинстанционното решение следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора следва да се отмени решението и в частта, с която ответникът е осъден да заплати държавна такса за първоинстанционното производство в размера над 1962,41 лева до 2562,75 лева, както и разноски за експертизи в размера над 1421,52 лева до 1856,39 лева.

От общия размер на направените в първоинстанционното производство разноски – 1600 лева, ответникът има право с оглед изхода на спора на такива в размер на 815,71 лева. Ищцата следва да му заплати допълнително разноски за първоинстанционното производство в размер на 239,93 лева / наред с присъдените 575,78 лева с първоинстанционното решение/.

За въззивното производство обжалваемият интерес по въззивната жалба на „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД е общо 39000 лева по иска за неимуществени вреди и 28,80 лева по иска за имуществени вреди. Тя е основателна за общо 15 000 лева неимуществени вреди и 8,60 лева имуществени вреди. Претендираните разноски със списъка по чл. 80 от ГПК са за платените от жалбоподателя държавни такси, които са съответно 780 лева и 25 лева по жалбата срещу решението по двата обективно съединени иска. С оглед изхода на спора жалбоподателят има право на разноски за държавна такса в размер на 300 лева по първия и на 7,46 лева по втория иск, или общо дължимите от ищцата разноски за въззивното производство са в размер на 307,46 лева.

Адвокат Р. М. е претендирала адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата за осъществената безплатна правна помощ на З. Ж. в качеството ѝ на ответник по тази въззивна жалба,

определено на основание чл. 7, ал. 2, т. 3, 4 и 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с включен ДДС.

В становището си процесуалният представител на застрахователното дружество е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай, че претендираният размер надхвърля минималния съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. При това становище, макар че съгласно решение от 25.01.2024 година по дело С -438/2022 на СЕС съдът не следва да прилага Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения като нарушаваща забраната по чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, съдът следва да определи адвокатското възнаграждение, ползвайки Наредба № 1 като ориентир, доколкото и двете страни са се съгласили за това.

Договорът за правна защита и съдействие пред въззивната инстанция, включващ клаузата за осъществяването ѝ от адвокат М. безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, е сключен на 17.07.2023 година. Към този момент са в сила измененията на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, обнародвани в ДВ бр. 88/04.11.2022 година. Минималното адвокатско възнаграждение при материален интерес от 39 000 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от тази Наредба, е 3770 лева без ДДС, или 4524 лева с ДДС. От тях с оглед изхода на спора по иска за неимуществени вреди адвокат М. има право на възнаграждение в размер на 2784 лева с ДДС. По иска за имуществени вреди минималното възнаграждение с ДДС съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1, е 480 лева. С оглед изхода на спора / общ обжалваем интерес от 28,80 лева, основателност на жалбата за 8,60 лева и неоснователност за 20,20 лева/, жалбоподателят дължи на адвокат М. възнаграждение в размер на 336,67 лева. Или общо за въззивната инстанция на адвокат М. следва да се присъди адвокатско възнаграждение с ДДС на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 3120,67 лева.

Насрещната въззивна жалба на З. Ж. е изцяло неоснователна. Съдът не присъжда разноси по нея, доколкото такива не са претендирани от застрахователното дружество.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 200 от 16.06.2023 година, постановено по т. дело № 1236/2021 година по описа на Окръжен съд – С.З., **В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:**

-в частта с която е осъдено „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г.М. Д.“ №*, да заплати на З. И. Ж., ЕГН *****, с адрес област С.З., община Б.Д., село О., ул. „Ш.“ №**, обезщетение в размера над 49 000 лева до 64 000 лева за претърпените неимуществени вреди - болки и страдания, причинени й в резултат на ПТП от 17.06.2020г., ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя - 15.09.2020г., до окончателното изплащане на сумата;

-в частта с която е осъдено „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати на З. И. Ж., ЕГН *****, обезщетение за имуществени вреди, причинени при същото ПТП от 17.06.2020 година, в размера над 60,20 лева до 68, 80 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя - 15.09.2020г., до датата на окончателното изплащане на сумата;

-в частта, с която е осъдено „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати на адвокат Р. М. от АК - С., с адрес гр. С., ул. „Ц.А.“ №*, ет.*, адвокатско възнаграждение в размера над 2327,64 лева до 2 999, 04 лв. за осъществената безплатна адвокатска защита на З. И. Ж. в първоинстанционното производство, съразмерно с уважената част от исковете;

-в частта, с която е осъдено е „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, държавна такса в размера над 1962,41 лева до 2 562, 75 лв. за първоинстанционното производство;

-в частта, с която е осъдено „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сума в размера над 1421,52 лева до 1856, 39 лв., представляваща възнаграждения за изготвяне на експертизи, изплатени в първоинстанционното производство от бюджета на

съдебната власт,

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от З. И. Ж., ЕГН *****, с адрес област С.З., община Б.Д., село О., ул. „Ш.“ №**, със съдебен адрес град С., ул. „Ц.А.“ №*, ет.*, адвокат Р. М., срещу „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г.М. Д.“ №*, за заплащане на обезщетение за причинените ѝ при ПТП, станало на 17.06.2020 година, неимуществени вреди в размера над 49 000 лева до 64 000 лева и имуществени вреди в размера над 60,20 лева до 68,80 лева, ведно със законната лихва върху тези обезщетения, считано от 15.09.2020 година до окончателното им изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 200 от 16.06.2023 година, постановено по т. дело № 1236/2021 година по описа на Окръжен съд – С.З., **В ОСТАНАЛИТЕ ОБЖАЛВАНИ ЧАСТИ, С КОИТО:**

-е отхвърлен предявеният от З. И. Ж., ЕГН *****, против „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, иск за обезщетение за неимуществени вреди в размера над 64 000 лева до 100 000 лева, ведно със законната лихва от 15.09.2020 година до окончателното му изплащане;

-е осъдено „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати на З. И. Ж., ЕГН *****, обезщетение за неимуществени вреди в размера над 25 000 лева до 49 000 лева, ведно със законната лихва от 15.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата;

-е осъдено „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, да заплати на З. И. Ж., ЕГН *****, обезщетение за имуществени вреди в размера над 40 лева до 60,20 лева, ведно със законната лихва от 15.09.2020 година до окончателното изплащане на сумата;

-е осъдена З. И. Ж., ЕГН *****, да заплати на „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, разноси за първоинстанционното производство в размер на 575,78 лева.

ОСЪЖДА З. И. Ж., ЕГН *****, да заплати на „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, допълнително разноси за първоинстанционното производство в размер на 239,93 лева съобразно отхвърлената част от исквете, както и разноси за въззивното производство в общ размер на 307,46 лева съобразно уважената част от въззивната му жалба.

ОСЪЖДА „З.А.Д.Д.Б.:Ж.З.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Г.М. Д.“ №*, да заплати на адвокат Р. М. от АК - С., с адрес гр. С., ул. „Ц.А.“ №*, ет.*, адвокатско възнаграждение в общ размер на 3120,67 лв. за осъществена безплатна адвокатска защита на З. И. Ж. в качеството ѝ на ответник по въззивната му жалба, съобразно изхода на спора.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____